

DVA DRUHY PRAVDY

PŘÍPAD HARRYHO BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

DVA DRUHY PRAVDY

MICHAEL
CONNELLY

2018

Copyright © 2017 by Michael Connelly
Translation © 2018 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu TWO KINDS OF TRUTH
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Company, New York 2017,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2018

ISBN: 978-80-7498-269-9

*Pro Heather Rizzovou.
Děkuji ti za název i za všechno ostatní.*

PRVNÍ ČÁST

ČEPIČÁŘI

1

Bosch byl v cele staré věznice v San Fernandu a procházel složky v jedné z krabic případu Esme Tavaresové, když mu přišla znepokojivá esemeska od Belly Lourdesové, která seděla naproti v kanceláři detektivů.

Jdou k tobě lidi z LAPD a státní zástupce. Trevino jim řekl, kde jsi.

Bosch byl tam, kde ho mohli najít na začátku téměř každého měsíce; seděl za svým provizorním stolem – za dřevěnými dveřmi, které si půjčil ze dvora oddělení Technických služeb a které jednoduše položil na dvě hromady krabic se spisy. Když odepsal Lourdesové, že děkuje, otevřel v telefonu aplikaci s poznámkami a spustil záznam hlasu. Položil telefon displejem dolů a částečně ho zakryl složkou z krabice Tavaresové. Byla to jen taková pojistka, kdyby náhodou. Neměl ponětí, proč za ním jde hned v pondělí ráno někdo ze stát-

MICHAEL CONNELLY

ního zastupitelství a z jeho bývalého policejního oddělení. Nikdo mu nevolal, aby se ohlásil, i když musel přiznat, že za ocelovými mřížemi celý nebyl prakticky žádný signál. Bosch věděl, že překvapivá návštěva je často součástí strategie. Jeho vztahy s LAPD byly od doby, kdy byl před dvěma lety odejit do důchodu, přinejmenším napjaté a právník mu radil, aby se v budoucnu chránil tím, že si zaznamená všechny formy komunikace, které mezi ním a oddělením proběhnou.

Zatímco na ně čekal, vrátil se k otevřené složce. Procházel si výpovědi zaznamenané v průběhu několika týdnů od zmizení Tavaresové. Už je jednou četl, ale domníval se, že klíč k rozlousknutí odloženého případu se často skrývá právě ve spisu. Bylo tam všechno, stačilo to jen najít. Nějaká logická nesrovnalost, skrytá stopa, protikladné výpovědi, rukou psaná poznámka vyšetřovatele na kraji zprávy – tohle všechno už Boschovi během čtyřicetileté a stále běžící kariéry pomohlo vyřešit několik případů.

Případ Tavaresové zabral plné tři krabice. Oficiálně se jednalo o hledání pohřešované osoby, ale to jen proto, že se nikdy nenašlo tělo. Jinak se v této věci za patnáct let nasbírala metr vysoká hromada dokumentů.

Když před dvěma lety Bosch přišel dobrovolně nabídnout své schopnosti policejnímu oddělení v San Fernandu s tím, že by mohl postupně procházet odložené případy, zeptal se náčelníka Anthonyho Valdeze, kde by měl začít. Náčelník, který byl na oddělení dvacet pět let, mu okamžitě odpověděl, aby se pustil do případu Esmeraldy Tavaresové. Valdeze nejdříve strašil jako vyšetřovatele, ale když se později stal šéfem oddělení, nemohl se mu dostatečně věnovat.

Za dva roky, kdy Bosch pracoval v San Fernandu jako

DVA DRUHY PRAVDY

dobrovolník, znovu otevřel několik případů a uzavřel jich nejméně deset, přičemž mezi nimi byla i znásilnění a vraždy. Kdykoli si však vyšetřil hodinku, vracel se k případu Esme Tavaresové a probíral se krabicemi se spisem. Už ho taky začínala strašit. Byla to mladá maminka, která najednou zmizela a zůstalo po ní jen dítě spící v postýlce. Příklad sice klasifikovali jako pohřešovanou osobu, ale Boschovi bylo už při čtení první krabice jasné to, na co před ním přišel náčelník i všichni ostatní vyšetřovatelé. Musela se stát nějaká tragédie. Esme Tavaresová nebyla nezvěstná. Byla mrtvá.

Bosch uslyšel, jak někdo otevírá kovové dveře věznice, a pak kroky na betonu, kterým byla vylita podlaha před třemi společnými celami. Zvedl hlavu a překvapilo ho, koho přes mříže uviděl.

„Ahoj, Harry.“

Byla to jeho bývalá partačka Lucia Sotová, s ní dva muži v oblecích, které Bosch neznal. Skutečnost, že mu Sotová zjevně neměla v úmyslu dát vědět, že přijdou, mu napovídala, aby byl opatrný. Z ústředí LAPD a Státního zastupitelství v Los Angeles to sem bylo tři čtvrtě hodiny autem. Měla spoustu času, aby mu aspoň napsala něco ve smyslu: „Harry, jedeme k tobě.“ Jenomže to neudělala, a tak Bosch musel předpokládat, že ti dva chlapi, které neznal, drží Sotovou zkrátka.

„Lucio, dlouho jsme se neviděli,“ řekl Bosch. „Jak se máš, partačko?“

Vypadalo to, jako by se ani jednomu z těch tří nechtělo vejít do Boschovy cely, i když byla zařízená jako kancelář. Harry se postavil, nenuceně vzal ze stolu telefon a vložil si ho do náprsní kapsy košile, displejem k sobě. Přešel k mřížím

a prostrčil jimi ruku. Se Sotovou si v průběhu roku sice psal i volal, ale osobně se neviděli. Změnila se. Zhubla, tváře měla propadlá a vypadala unaveně. V očích měla utrápený výraz. Nepotřásla mu rukou, ale pevně mu ji stiskla. Síla toho stisku mu jasně říkala: buď opatrný.

Pro Bosche nebylo těžké dovtípit se, kdo jsou ti dva chlapi zač. Oběma mohlo být lehce přes čtyřicet a na sobě měli obleky, jaké se běžně prodávaly v obchoďáku. Muž nalevo měl ošoupanou podšívku. Bosch věděl, že takhle vypadá sako někoho, kdo pod ním nosí pouzdro s pistolí. Podšívka se často odřela o ostrou hranu zbraně. Bosch hádal, že hedvábná nit na lemu už to bude mít taky za sebou. Do půl roku bude sako na odpis.

„Bob Tapscott,“ představil se muž. „V tuhle chvíli parťák Šťastné Lucy.“

Tapscott byl černoch a Bosche napadlo, jestli není příbuzný Horace Tapscotta, muzikanta z jižního L. A., který měl zásadní podíl na tom, že si místní komunita udržela jazzovou tradici.

„A já jsem Alex Kennedy, z okresního státního zastupitelství,“ řekl druhý muž. „Jestli máte chvílku, rádi bychom si s vámi promluvili.“

„Ehm, jistě,“ odpověděl Bosch. „Račte dál do mé kanceláře.“

Pokynul jim do bývalé cely, která byla nyní zařízena regály se spisy. Původní účel cely – záchytku pro opilce – připomínala lavice, na které měl Bosch rozložené různé případy, které se chystal projít. Teď je začal skládat na sebe, aby si měla návštěva kam sednout, i když si byl jistý, že nebudou chtít.

DVA DRUHY PRAVDY

„No, mluvili jsme s kapitánem Trevinem a ten říkal, že bychom si mohli sednout do toho vašeho takzvaného válečného kabinetu u detektivů,“ namítl Tapscott. „Bude to asi pohodlnější, nemyslíte? Nevadilo by vám to?“

„Jestli to nevadí kapitánovi, tak mně určitě ne,“ odpověděl Bosch. „A o co vlastně jde?“

„O Prestona Borderse,“ řekla Sotová.

Bosch už krácel k otevřeným dveřím cely. Když uslyšel to jméno, na okamžik zaváhal.

„Nechme si to až do kanceláře,“ řekl rychle Kennedy. „Promluvíme si tam.“

Sotová se na Bosche podívala způsobem, kterým dávala jasně najevo, že je v tomhle případě proti státnímu zástupci malým pánem. Bosch sebral ze stolu klíče a visací zámek, vyšel z cely a s hlasitým řinčením za sebou zatáhl těžké kovové dveře. Klíč od cely se už dávno ztratil, takže Bosch mezi mřížemi protáhl řetěz na kolo a zajistil ho visacím zámkem.

Vyšli z věznice a prošli přes dvůr Technických služeb na First Street. Zatímco čekali, až budou moct přejít, vytáhl Bosch nenuceným pohybem z kapsy mobil a podíval se, jestli mu nepřišla esemeska. Nepřišla ani od Sotové, ani od nikoho jiného. Bosch nechal dál spuštěný hlasový záznamník a vrátil telefon do náprsní kapsy.

Nakonec promluvila Sotová, nikoli však o případu, který ji přivedl do San Fernanda.

„To je opravdu tvoje kancelář, Harry?“ zeptala se. „Oni tě fakt strčili do basy?“

„No jo,“ přikývl Bosch. „Bývala to záchytka, a když občas ráno otevřu, mám pocit, že ještě cítím, jak se tam někdo poblil. Prý se v té cele postupně oběsilo pět nebo šest chlapů.“

Říká se, že v ní straší, ale zároveň jsou tam uskladněné spisy odložených případů, takže jsem přímo u zdroje. Ve dvou vedlejších celách jsou krabice se starými důkazy. Prostě mám všechno při ruce. A většinou mě tam nikdo neotravuje.“

Doufal, že jeho návštěvníci poslední slova pochopí.

„Takže tu teď nemají vazební věznicí?“ zeptala se Sotová.
„Všechny zatčené musí vozit do Van Nuys?“

Bosch ukázal přes ulici na policejní stanici, ke které šli.

„Do Van Nuys vozí jenom ženy,“ odpověděl. „Vazba pro chlapy tady je. Na stanici. Úplně moderní, cely po jednom. Už jsem tam sám párkrát přespal. Určitě je to lepší než společná místnost, kde všichni kolem tebe chrápou.“

Podívala se na něj, jako by chtěla říct, že pokud je ochotný spát v cele, tak se rozhodně změnil. Mrkl na ni.

„Můžu pracovat kdekoli,“ namítl. „A spát taky.“

Když se mezi projíždějícími auty vytvořil prostor, přešli silnici k policejní stanici a vešli do vstupní haly. Vchod do kanceláře detektivů byl hned napravo. Bosch odemkl kartou a podržel ostatním dveře.

Kancelář nebyla větší než garáž pro jedno auto. Uprostřed se nacházela tři pracovní místa v podobě buněk nalepených na sebe. Ta patřila třem detektivům, kteří zde pracovali na plný úvazek: Dannymu Sistovi, nedávno povýšenému detektivovi jménem Oscar Luzon a Belle Lourdesové, která se teprve před dvěma měsíci vrátila z dlouhodobé nemocenské způsobené zraněním při výkonu služby. Stěny buňky byly lemované policemi se spisy, nabíječkami vysílaček, překapávacím na kávu a kopírkou, která stála pod nástěnkou plnou rozpisů služeb a oznámení. Na stěnách rovněž visely plakáty s hledanými a pohřešovanými osobami, mezi nimiž bylo

DVA DRUHY PRAVDY

několik fotografií Esme Tavaresové pořízených už před patnácti lety.

Vysoko na stěně visel plakát s ikonami z dílny Walta Disneye – kačery Kulíkem, Dulíkem a Bubíkem, což byly zároveň přezdívký tři detektivů, kteří pracovali v buňce pod ním. Kancelář kapitána Trevina byla napravo a zasedačka – takzvaný válečný kabinet – nalevo. Třetí místnost měl pronajatou úřad soudního lékařství a pracovali v ní dva vyšetřovatelé, kteří měli na starosti celé údolí San Fernando Valley a oblast na sever od něj.

Všichni tři detektivové seděli ve svých kójkách. Nedávno se jim podařilo rozlousknout velký případ organizované skupiny zlodějů aut operující mimo město a obhájce jednoho z podezřelých je posměšně nazval Kulíkem, Dulíkem a Bubíkem. Od té doby se k těm přezdívkám hrdě hlásili.

Bosch viděl, že se Lourdesová vyklání od stolu přes přepážku. Kývnutím jí poděkoval, že mu dala ráno echo. Zároveň jí dával najevo, že je všechno v pořádku.

Bosch zavedl návštěvu do zasedačky. Místnost byla zvukotěsná a stěny lemované tabulemi na popisovače a velkými LCD obrazovkami. Uprostřed stál jednací stůl s osmi koženými křesly. Místnost byla určena k projednávání velkých případů, ale také k brífinku operačních jednotek a řešení případů obecného ohrožení jako například zemětřesení nebo občanských nepokojů. Ve skutečnosti ovšem k něčemu takovému docházelo velice zřídka a do zasedačky se spíš chodilo obědvat, protože veliký stůl i pohodlná křesla přímo vybízely ke společnému jídlu. Také proto to tam bylo cítit po mexickém jídle. Majitel restaurace Magaly's Tamales, která se nacházela na Maclay Avenue, sem detektivům pravidelně dovážel jídlo zdarma.

„Posaďte se,“ řekl Bosch.

Tapscott se Sotovou si sedli z jedné strany stolu, zatímco Kennedy ho obešel a posadil se naproti. Bosch si vybral křeslo v čele, aby viděl ze stejného úhlu na všechny.

„Tak co se děje?“ zeptal se.

„No, asi bychom se měli představit pořádně,“ začal Kennedy. „Detektiva Sotovou samozřejmě znáte od doby, kdy jste společně pracovali u jednotky znovuotevřených odložených případů. A teď už znáte i detektiva Tapscotta. Oba se mnou spolupracují na revizi případu vraždy, který jste řešil téměř před třiceti lety.“

„Preston Borders,“ řekl Bosch. „Jak se náš Preston má? Když jsem se naposledy díval, byl stále ve frontě na popravu.“

„Pořád čeká.“

„Tak proč ten případ zkoumáte?“

Kennedy si přitáhl křeslo blíž a opřel se založenýma rukama o stůl. Začal bubnovat prsty levé ruky o desku, jako by uvažoval, jak na Boschovu otázku odpovědět, i když bylo zjevné, že jeho překvapení je jen hrané.

„Pracuji pro Městskou revizní skupinu,“ řekl Kennedy. „Určitě jste o ní slyšel. Několikrát jsem využil pomoci detektivů Tapscotta a Sotové, protože mají zkušenosti s odloženými případy.“

Bosch věděl, že tahle skupina, zkráceně MRS, je relativně nová a byla zřízena až poté, co odešel z LAPD. Představovala splněný volební slib, který dali voličům politici během poslední vyhrčené kampaně. V té se totiž velmi vzrušeně řešila otázka kontroly policie. Nově zvolený okresní státní zástupce – Tak Kobayashi – slíbil, že vytvoří útvar, který bude

DVA DRUHY PRAVDY

reakcí na zdánlivě velký nárůst případů, v nichž zapojení nových technologií vedlo ke stovkám propuštěných vězňů. Nešlo jen o to, že v čele změn kráčely nové vědecké metody. Zároveň byly zavrhovány ty staré, o kterých byli lidé kdysi přesvědčeni, že jejich výsledky jsou nezpochybnitelné, a chybně odsouzeným se najednou otevíraly dveře vězení.

Jakmile se Kennedy zmínil, pro koho pracuje, dal si Bosch dvě a dvě dohromady a pochopil, o co jde. Borders, muž, o němž se domnívali, že zabil tři ženy, ale který byl usvědčen jen z jedné vraždy, se po třiceti letech strávených v cele smrti pokoušel chytit posledního stébla.

„Děláte si srandu, že?“ ozval se Bosch. „Borders? To jako fakt? Vy ten případ vážně revidujete?“

Obrátil se z Kennedyho na svou starou parťáčku Sotovou. Připadal si, jako by ho zradila.

„Lucio?“ řekl.

„Harry,“ odpověděla. „Musíš si nás vyslechnout.“

2

Bosch měl pocit, že na něj padá strop. Byl přesvědčený, že poslal Borderse jednou provždy za mříže. Ani ve snu nepředpokládal, že by se ten sadistický vrah mohl někdy dožít popravy, ale cela smrti byla sama o sobě peklo. Představovala nejtvrďší trest, jaký mohl člověk v civilizované společnosti dostat. Borders si nezasluhoval nic jiného než izolaci a čekání na popravu. Zavřeli do ho věznice v San Quentinu jako šestadvacetiletého mladíka. V Boschových očích to bylo nejméně padesát let samoty za mřížemi. Kdyby měl Borders štěstí, tak méně, ale podle statistik umíralo v Kalifornii víc odsouzených k trestu smrti sebevraždou než smrtící injekcí.

„Není to tak jednoduché, jak si myslíte,“ řekl Kennedy.

„Opravdu?“ zeptal se Bosch. „Tak mi to vysvětlete.“

„Povinností Městské revizní skupiny je zabývat se všemi legitimními žádostmi, které obdrží. Naše revize je nyní v první fázi, která se odehrává u nás, než se případy dostanou k LAPD nebo jinému policejnímu oddělení. Když ně-

DVA DRUHY PRAVDY

jaký případ vzbudí naše podezření, přistoupíme k druhému kroku a přizveme detektivy, aby ho pečlivě prošetřili.“

„A všichni samozřejmě odpřisáhnou mlčenlivost.“

Bosch se při těch slovech podíval na Sotovou. Sklopila zrak.

„Naprostou,“ přikývl Kennedy.

„Netuším, jaké vám Borders nebo jeho právníci přinesli důkazy, ale je to blbost,“ řekl Bosch. „Zavraždil Danielle Skylerovou, a všechno ostatní je podvrh.“

Kennedy neodpověděl, ale Bosch z jeho pohledu vyčetl překvapení, že si stále pamatuje jméno oběti.

„Jo, pamatuju si to jméno i po třiceti letech,“ řekl Bosch. „A taky si pamatuju Donnu Timmonsovou a Vicky Novotneyovou, dvě oběti, které nám váš úřad nedovolil zahrnout do případu pro údajný nedostatek důkazů. Zaměřili jste se při tom svém pečlivém prošetřování taky na ně?“

„Harry,“ zkusila ho uklidnit Sotová.

„Borders nepředložil žádné nové důkazy,“ odpověděl Kennedy. „Ty už ve spisu byly.“

Jako by dal Boschovi ránu. Bylo mu jasné, že Kennedy mluví o fyzických důkazech z případu. Naznačoval, že některé důkazy z místa činu nebo prostě odněkud prokazují, že je Borders nevinný. Nejhorší na tom bylo, že tím zároveň naznačoval, že je Bosch buď neschopný, nebo jednal v rozporu se zákonem, jinými slovy, že opomenul nějaký důkaz, nebo že ho záměrně nepředložil.

„O čem to mluvíte?“ zeptal se.

„O DNA,“ odpověděl Kennedy. „V osmdesátém osmém se s ní v případě nepočítalo. Rozsudek padl dřív, než se v Kalifornii mohly vzorky DNA předložit jako důkaz. Až rok potom

tuhle praxi zavedl soud ve Ventuře a okres L. A. dokonce ještě o rok později.“

„Nepotřebovali jsme DNA,“ namítl Bosch. „Našli jsme v Bordersově bytě ukryté osobní věci oběti.“

Kennedy kývl na Sotovou.

„Šli jsme si pro ty věci,“ řekla. „Postup znáš. Odnesli jsme oblečení oběti do laborky a tam provedli sérologické testy.“

„Ty dělali už před třiceti lety,“ oponoval Bosch. „Jenomže tehdy hledali biologické stopy, ne DNA. A nic nenašli. Chcete mi říct, že...“

„Našli sperma,“ řekl Kennedy. „Miniaturní množství, ale tentokrát ho našli. Postupy jsou zjevně sofistikovanější, než byly v době vraždy. A to sperma nebylo Bordersovo.“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Tak já se zeptám, ať máte radost,“ řekl nakonec. „Čí teda bylo?“

„Násilníka jménem Lucas John Olmer,“ odpověděla Sotová.

Bosch o žádném Olmerovi nikdy neslyšel. V hlavě mu to začalo šrotovat. Přemýšlel, v čem je figl, kde je ten háček, ovšem zároveň ani na okamžik nezapochyboval, že udělal správně, když nasadil Bordersovi želízka.

„Olmer sedí v San Quentinu, že?“ zeptal se nakonec. „Celé je to...“

„Ne, není,“ skočil mu do řeči Tapscott. „Je mrtvý.“

„Nedělej z nás úplné pitomce, Harry,“ dodala Sotová. „Nejde o to, že bychom to tak chtěli vidět. Olmer v San Quentinu nikdy neseděl. Zemřel před dvěma lety v Corcoranu a s Bordersem se neznali.“

„Prověřovali jsme to úplně do mrtě,“ řekl Tapscott. „Je-

DVA DRUHY PRAVDY

jich věznice jsou od sebe pět set kilometrů a ti chlapi se neznali, ani spolu nekomunikovali. V tom to není.“

Tapscott mluvil tak zvláště povýšeně, jako by říkal: *To jsem tě dostal, co?* Bosch měl sto chutí mu jednu vrazit. Sotová věděla, jak její bývalý parták na podobné chování reaguje. Rychle se natáhla a položila mu ruku na paži.

„Harry, to není tvoje vina,“ řekla. „Všechno jde na vrub laborky. Tam už jsou taky všichni reportéři. Máš pravdu – tehdy nic nenašli. Přehlédli to.“

Bosch se na ni podíval a odtáhl ruku.

„Ty tomu fakt věříš?“ zeptal se. „Protože já ne. Za vším je Borders. Nějak se mu to podařilo narafořit. Vím to.“

„A jak, Harry? Hledali jsme v tom nějaký fígl, ale nenašli.“

„Kdo měl do té krabice s věcmi přístup? Myslím od procesu?“

„Nikdo. Poslední, kdo se do ní díval, jsi byl ty. Pečeť byla neporušená a přes pásku byl tvůj podpis a datum. Ukaž mu to video.“

Kývla na Tapscotta, který vytáhl telefon a pustil video. Pak obrátil obrazovku k Boschovi.

„To je v Piper Tech,“ řekl.

Piper Tech byl rozlehlý komplex v centru města, kde se archivovaly záznamy a důkazy LAPD. Zároveň zde sídlila jednotka analyzující otisky prstů a taky vzdušná podpora, protože na střechu o velikosti fotbalového hřiště se vešel heliport. Bosch věděl, že bezpečnostní protokoly v archivu jsou velice přísné. Důkazy k případu dostali jen prověření policisté, kteří se museli identifikovat otisky prstů. Krabice s materiály se otevíraly ve zvláštní místnosti, která byla nepřetržitě

monitorována kamerami. Tohle však bylo Tapscottovo video, které si sám nahrál na mobil.

„Tohle nebylo poprvé, kdy jsme v rámci revizní skupiny něco podobného řešili, takže už máme svůj postup,“ řekl Tapscott. „Jeden z nás otevírá krabici, druhý všechno nahrává. Nezajímá nás, že tam dole mají vlastní kamery. A jak vidíte, ani jedna pečeť není porušená, páska nikde neodstává.“

Na videu ukazovala Sotová krabici na telefon a otáčela jí, aby bylo vidět, že všechny pečete jsou opravdu neporušené. Měly podobu staré pásky, jaká se tehdy v osmdesátých letech používala. Nejméně pár desítek let už na oddělení pracovali s červenou páskou, která se při jakémkoli pokusu o sloupnutí potrhala a popraskala. V roce 1988 se používaly bílé obdélníkové samolepky s nápisem **Důkazní materiál LAPD**, přes který se při pečeti krabice policista podepsal a přidal aktuální datum. Sotová s krabicí manipulovala, jako by ji to nudilo, a Bosch na ní viděl, že tenhle případ považuje za ztrátu času. Alespoň tady byla ještě na Boschově straně.

Tapscott podržel telefon blíž k pečeti na horním víku krabice. Bosch na nálepce viděl svůj podpis společně s datem – 9. září 1988. Věděl, že datum souhlasí, protože krabice byla zapečetěna po skončení procesu. Bosch vrátil důkazy, zalepil krabici a uložil ji do archivu pro případ, že by se některá ze stran odvolala, rozsudek se změnil a oni museli znovu k soudu. To se ale v Bordersově případě nestalo a krabice zřejmě od té doby ležela na polici v archivu. Vyhnula se dokonce i následnému stěhování starých důkazů, protože ji nezapomněl označit číslem „187“. To byl podle kalifornského číselníku kód pro vraždu, který všem pracovníkům archivu říkal: „Nevyhazuj mě.“

DVA DRUHY PRAVDY

Když Tapscott krabici otočil, poznal Bosch, že pečetící samolepky jsou na všech spojích a švech krabice, včetně dna. Takhle to dělal vždycky až do doby, kdy začali používat červené pásy.

„Vraťte to zpátky,“ řekl Bosch. „Podívám se ještě jednou na ten podpis.“

Tapscott si vzal telefon k sobě, chvíli prstem hledal správný okamžik a pak video zastavil na detailu pečeti s Boschovým podpisem. Ukázal displej Harrymu, který se k němu sklonil, aby si ho prohlédl zblízka. Podpis byl vybledlý a špatně čitelný, ale vypadal, že je pravý.

„Dobře,“ řekl Bosch.

Tapscott znovu spustil video. Na obrazovce nyní Sotová přerázla podepsané samolepky perořízkem, který byl připevněný drátkem ke stolu, a otevřela krabici. Když z ní začala vytahovat věci, včetně oblečení oběti a obálky s ústřížky jejích nehtů, nahlas je pojmenovávala, aby mohly být zaznamenány. Mezi předměty, které zmínila, byl i přívěšek ve tvaru podkovy, který se stal v procesu s Bordersem klíčovým důkazem.

Tapscott si vzal telefon zpátky a zastavil video ještě před koncem. Pak mobil odložil.

„A tak dál a tak dál,“ řekl. „Nikdo s tou krabicí nic nedělal, Harry. Bylo v ní přesně to, co v den, kdy jste ji zapečetil.“

Bosche znepokojilo, že ho Tapscott – úplně cizí chlap – oslovil křestním jménem. Pokusil se nevnímat, jak ho to našťvalo, a v tichosti uvažoval, jestli mohl být třicet let mylně přesvědčený, že dostal za mříže sadistického vraha.

„Kde ji našli?“ zeptal se nakonec.

„Co kde našli?“ zeptal se Kennedy.

„Tu DNA,“ odpověděl Bosch.

„Jedna mikroskopická kapka byla na spodní části pyžama oběti,“ řekl Kennedy.

„V osmdesátém sedmém si jí nikdo nemusel všimnout,“ dodala Sotová. „V té době zřejmě prohlíželi látku jen černým světlem.“

Bosch přikývl.

„Takže co bude teď?“ zeptal se.

Sotová se podívala na Kennedyho. Tuhle otázku měl zodpovědět on.

„Na oddělení jedna nula sedm je ve středu naplánované slyšení ve věci zrušení rozsudku,“ řekl státní zástupce. „Budeme tam společně s Bordersovými obhájci a požádáme soudce Houghtona, aby anuloval původní rozsudek a propustil Borderse z cely smrti.“

„Ježíšikriste,“ řekl Bosch.

„Bordersův právník taky vyrozuměl zástupce města, že podají žalobu,“ pokračoval Kennedy. „Jsme ve spojení s právním oddělením. Doufají, že se nám podaří vše vyřešit dohodou. Asi se ale bavíme o sedmimístné cifře.“

Bosch sklopil zrak ke stolu. Nemohl se jim podívat do očí.

„A vás musím varovat,“ řekl Kennedy. „Jestli se nedohodneme a on podá žalobu k federálnímu soudu, může jít přímo po vás.“

Bosch přikývl. To mu bylo jasné. Pokud by Borders podal občanskoprávní žalobu, byl by Bosch za způsobenou újmu osobně odpovědný, kdyby se za něj město nepostavilo. A protože Bosch město před dvěma lety žaloval o penzi v plné výši, nebylo pravděpodobné, že by se na právnickém oddělení našla jediná osoba, která by navrhla, že by mohli

DVA DRUHY PRAVDY

Bordersovi škodu uhradit daňoví poplatníci. V hlavě měl na jednu jedinou věc – svou dceru. Možná jí po něm nezůstane nic než peníze ze životní pojistky.

„Je mi to líto,“ řekla Sotová. „Kdyby se našly jiné...“

Nedopověděla a on k ní pomalu zvedl oči.

„Devět dní,“ řekl.

„Jak to myslíš?“ zeptala se.

„To slyšení je za devět dní. Do té doby musím přijít na to, jak to udělal.“

„Harry, pracujeme na tom pět týdnů. Nic jsme nenašli. Tohle se stalo dřív, než jsme o nějakém Olmerovi věděli. Víme jen, že v té době nebyl ve vězení a že byl v L. A. Našli jsme jeho pracovní záznamy. Ale DNA je DNA. Na jejím pyžamu. DNA od muže, který byl později usvědčen z několikanásobného znásilnění. Ve všech případech se vloupal do domu oběti – velmi podobně jako u Skylerové. Až na to, že nezabíjel. Podívej se na ta fakta. Žádný státní zástupce na světě nebude pochybovat.“

Kennedy si odkašlal.

„Dneska jsme za vámi přišli, protože si vás vážíme, detektive. Za všechny případy, které jste kdy vyřešil. Nechtěli bychom, abyste nás vnímal jako protivníky. To by vám ani trochu nepomohlo.“

„A vy si myslíte, že tohle neovlivní právě všechny ty případy, které jsem vyřešil?“ zeptal se Bosch. „Jestli tomu chlapovi otevřete dveře, můžete jimi klidně pozvat dál všechny ostatní, které jsem poslal do lochu. A jestli to hodíte na la-borku, bude to úplně stejné. Všechno tím pošlapete.“

Bosch se opřel a zadíval se na svou bývalou partáčku. Kdysi ji zaučoval. Musela vědět, že mu strašně ubližuje.

MICHAEL CONNELLY

„Takhle to prostě je,“ odpověděl Kennedy. „Je to naše povinnost. *Raději propustit sto viníků než uvěznit jednoho nevinného.*“

„Nepřekrucujte tady Benjaminu Franklina,“ odsekl Bosch. „Našli jsme důkazy, které spojují Borderse se zmizením všech těch tří žen, a váš úřad nám dvě škrtnul, protože nějaký urejpaný státní zástupce prohlásil, že mu to nestačí. Tohle sakra nedává smysl. Chci svých devět dní, abych všechno znovu prošetřil, a chci přístup ke všemu, co máte a co jste udělali.“

Když to říkal, díval se na Sotovou, ale odpověděl mu Kennedy.

„To nepůjde, detektive,“ řekl. „Jak jsem řekl, přišli jsme za vámi jen ze zdvořilosti. Na tom případu už nepracujete.“

Než mu mohl Bosch začít oponovat, ozvalo se energické zaklepání na dveře, které se vzápětí otevřely. Stála v nich Bella Lourdesová. Pokynula mu, aby šel ven.

„Harry,“ řekla. „Musím s tebou mluvit.“

Znělo to velmi naléhavě a Bosch ji nedokázal odmítnout. Otočil se k ostatním a začal pomalu vstávat od stolu.

„Vydržte chvíli,“ řekl. „Ještě jsme neskončili.“

Postavil se a přešel ke dveřím. Lourdesová mu prsty naznačovala, aby šel ven. Pak za ním zavřela. Bosch si všiml, že kancelář je prázdná – v kójiích nikdo neseděl. Dveře ke kapitánovi byly otevřené a jeho židle rovněž prázdná.

Lourdesová byla zjevně vyvedená z míry. Oběma rukama si zastrčila tmavé vlasy za uši a Bosch věděl, že to dělá, když se bojí. Vlastně to byl nový zlozvyk, se kterým jeho drobná kolegyně začala až po návratu z nemocenské.

„Co se děje?“

„Máme dva mrtvé v lékárně v nákupní čtvrti. Vloupáčka.“

DVA DRUHY PRAVDY

„Dva co? Jako policisty?“

„Ne, civily. Lékárníky. Dvě sto osmdesát sedmičky. Náčelník na to chce všechny lidi. Můžeš? Jedeš se mnou?“

Bosch se otočil k zavřeným dveřím zasedačky a zamyslel se nad vším, co padlo uvnitř. Co s tím bude dělat? A jak to vůbec vyřeší?

„Harry, dělej, musím jet. Jedeš, nebo ne?“

Bosch se na ni podíval.

„Tak jo, jedeme.“

Oba dva rychle vykročili k východu, kterým se šlo přímo na boční dvůr, kde parkovali detektivové i velení. Bosch vytáhl z náprsní kapsy košile telefon a vypnul nahrávání.

„A co tamti?“ zeptala se Lourdesová.

„Ať si políbí šos,“ odpověděl Bosch. „Nějak si poradí.“

3

San Fernando byla obec na ploše ani ne čtyř čtverečních kilometrů ze všech stran obklopená městem Los Angeles. Pro Harryho Bosche představovalo příslovečnou jehlu v kupce sena, zapomenuté místo a taky práci, kterou zde našel, když skončil u LAPD s pocitem, že má policii stále co nabídnout. Byl přesvědčený, že jeho mise ještě neskončila, ale zároveň neměl kam jít. Místní policejní oddělení se po zásadních škrtech v rozpočtu, které přišly jako následek krize z roku 2008, zmenšilo z původních čtyřiceti policistů o celou čtvrtinu. Propuštěné lidi začalo aktivně nahrazovat dobrovolníky z řad vysloužilých strážců zákona, kterými doplňovali všechna oddělení, od pochůzkářů přes dispečink až po detektivy.

Když náčelník Valdez Bosche oslovil a nabídl mu starou věznici plnou odložených případů, na které nikdo neměl čas, bylo to, jako by někdo hodil topícím se lano. Bosch byl sám a plácal se ve vodě, protože byl zcela bez okolků odejít z oddělení, kde sloužil téměř čtyřicet let. Ve stejnou dobu navíc jeho dcera odešla studovat na vysokou. Nabídka ale hlavně

DVA DRUHY PRAVDY

přišla ve chvíli, kdy si připadal jakoby nehotový. Po všech těch letech, které policii obětoval, nečekal, že ho někdo vyprovodí ze dveří LAPD s tím, že už se nesmí vrátit.

Bosch se i ve věku, kdy většina chlapů začíná hrát golf nebo si koupí loď, cítil, jako by odešel od rozdělané práce. Byl typem člověka, který vždy dokončil, co začal. Potřeboval pracovat na případech a kariéra soukromého očka nebo vyšetřovatele pracujícího pro obhájce ho z dlouhodobého hlediska nelákala. Proto nabídku náčelníka SFPD přijal, a brzy dokázal, že je skutečně mužem, který umí dokončit, do čeho se pustí. Stejně rychle se taky posunul z dobrovolníka pracujícího na částečný úvazek na odložených případech do role mentora celého detektivního oddělení. Kulík, Dulík a Bubík byli oddaní a dobří vyšetřovatelé, ale všichni dohromady neměli ani deset let praxe. Kapitán Trevino taky na oddělení pracoval jen na částečný úvazek, protože měl zároveň na starosti dispečink a vazební věznici. Bylo tedy na Boschovi, aby začal učit Lourdesovou, Sista a Luzona pravému detektivnímu řemeslu.

Nákupní čtvrť se rozkládala přes celé dva bloky přímo uprostřed San Fernanda a byla plná obchůdků, podniků, barů a restaurací. Nacházela se v historické části města a na jedné straně ji zakončoval velký supermarket, který už byl roky zavřený a prázdný, i když na něm stále svítil nápis JC Penney. Většina ostatních nápisů byla španělsky a podniky pod nimi sloužily především latinskoamerické většině obyvatel města. Patřily mezi ně hlavně svatební salóny, půjčovny šatů pro patnáctileté dívky, které v místní komunitě slavily speciální svátek nazývaný *quinceanera*, second-handy a obchody se zbožím dováženým z Mexika.

Od policejní stanice to bylo k místu, kde došlo ke střelbě, jen tři minuty autem. Lourdesová řídila neoznačené auto patřící městu. Bosch se ze všech sil snažil dostat z hlavy záležitost s Bordersem a všechno, o čem se mluvilo v zasedačce, aby se mohl soustředit na nový případ.

„Tak co víme?“ zeptal se.

„Dva mrtví v La Farmacia Familia,“ odpověděla Lourdesová. „Nahlásil to zákazník, který vešel dovnitř a našel jednu z obětí. Hlídka pak objevila vzadu druhou. Oba byli zaměstnanci. Vypadá to na otce a syna.“

„A syn byl dospělý?“

„Ano.“

„Patřil k nějakému gangu?“

„Netušíme.“

„Ještě něco?“

„To je všechno. Gooden a Sanders vyrazili jako první hned po tom telefonátu. Volali jsme i soudní znalce z úřadu šerifa.“

Gooden se Sandersem byli dva vyšetřovatelé ze soudního, kteří pracovali v pronajaté kanceláři vedle místnosti detektivů. Mít je poblíž bylo štěstí. Bosch si vzpomínal, že když ještě pracoval u LAPD, někdy čekali na soudní znalce hodinu i déle.

Bosch sice od příchodu do San Fernanda vyřešil tři odložené případy vraždy, ale tenhle bude první takřikajíc naživo. Znamenalo to, že dorazí na neporušené místo činu a bude moct zkoumat oběti ještě na podlaze namísto pouhé složky s fotkami. Lišit se bude protokol i tempo práce, a on navzdory setkání, z něhož před chvílí utekl, cítil rostoucí vzrušení.

DVA DRUHY PRAVDY

Když Lourdesová zahrnula k obchodní čtvrti, podíval se Bosch před sebe a spatřil, že ohledání místa činu už má první mouchy. Přímo před lékárnou stála tři policejní auta, což bylo moc blízko. Nikdo nezastavil dopravu na dvouproudové silnici a řidiči pomalu projížděli kolem obchodů v naději, že zahlédnou, co tam všichni ti policisté dělají.

„Zajeď sem,“ řekl Bosch. „Ta auta jsou moc blízko. Musím jim říct, aby odjeli dál a uzavřeli ulici.“

Lourdesová ho poslechla, zaparkovala přímo před barem s názvem Tres Reyes a zároveň kus za rostoucím davem přihlížejících, který se shromáždil před lékárnou.

Bosch s Lourdesovou okamžitě vyskočili z auta a prodírali se tlačenicí. Mezi dvěma policejními vozy byla natažená žlutá páska. U kufru prvního auta stáli dva policisté, zatímco třetí hlídal před dveřmi lékárny v klasickém postoji strážníka s rukama na opasku.

Bosch zjistil, že dveře do obchodu, v němž se nacházelo hlavní místo činu, drží otevřené díky pytlí s pískem, který zřejmě přivezl některý z policistů v kufru auta. Náčelníka Valdeze ani žádného z vyšetřovatelů nikde neviděl a pochopil, že budou uvnitř.

„Sakra,“ zaklel, když přišel ke dveřím.

„Co je?“ zeptala se Lourdesová.

„Mnoho psů...“ řekl Bosch. „Počkej chvíli venku.“

Bosch vešel do lékárny a nechal Lourdesovou přede dveřmi. Byl to jen malý obchod s několika uličkami s regály vedoucími k pokladně, za kterou byly klasicky další police s léky. Za pultem uviděl stát Valdeze se Sistem a Luzonem. Všichni tři se dívali na zem, kde Bosch tušil, že najde jedno z těl. Po Trevinovi nikde ani stopy.

MICHAEL CONNELLY

Bosch krátce a tiše hvízdal, čímž si získal jejich pozornost. Pak jim naznačil, aby vyšli před lékárnu. Vzápětí se otočil a sám vyšel ven.

Počkal, až chlapi vyjdou za ním, odstrčil pytel s pískem a zavřel dveře.

„Náčelníku, mohl bych rozdělit úkoly?“ zeptal se.

Bosch se podíval na Valdeze a počkal, až náčelník přikývne. Chtěl po něm, aby mu svěřil vyšetřování, a chtěl, aby všichni viděli, že se tak stalo.

„Je to tvoje, Harry,“ řekl Valdez.

Bosch si zavolal na hlídkující policisty a pokynul jim, aby přišli blíž.

„Tak jo, všichni poslouchejte,“ začal Bosch. „Priorita by měla být uchránit místo činu, což se zrovna teď neděje. Chlapi, vy odjedte s těmi auty a uzavřete celý blok z obou stran. Zapáskovat. Dovnitř se nesmí dostat nikdo bez oprávnění. Na obou koncích ulice bude hlídka s papírem, na který píše jméno každého policisty nebo člověka z laborky, který vejde na místo činu. Stejně tak zapíšete espézetku každého auta, které pustíte dovnitř.“

Nikdo se ani nehnul.

„Slyšeli jste ho,“ řekl Valdez. „Tak hněte kostrou, lidi. Máme tady dva mrtvé občany. Kvůli nim i kvůli nám to musí všechno klapat.“

Policisté se rychle přesunuli k vozům, aby provedli Boschovy rozkazy. Bosch se s ostatními detektivy rozdělil a začali přesouvat chodce, kteří se shromáždili na ulici. Někteří na ně španělsky volali a na cosi se ptali, ale Bosch neodpověděl. Snažil se zapamatovat si tváře těch, které zatlačil zpátky. Věděl, že mezi nimi může být i vrah. Nebylo by to poprvé.

DVA DRUHY PRAVDY

Když Bosch s náčelníkem a třemi detektivy rozdělil místo činu na dvě ohraničené zóny, setkali se zase před dveřmi do lékárny. Bosch se ještě jednou podíval na Valdeze, aby si nechal potvrdit, že případu velí, protože tušil, že jeho další rozkazy nebudou přijaty s nadšením.

„Případ je pořád můj, šéfe?“ zeptal se.

„Je tvůj, Harry,“ přikývl Valdez. „Jak chceš pokračovat?“

„Tak jo, potřebujeme omezit počet lidí na místě činu,“ řekl Bosch. „Až se dostaneme k soudu a obhájce uvidí, jak to tady bylo přecpané lidmi, kteří si chodili, kam se jim zlíbilo, bude se mít do čeho strefovat a mást porotu. Uvnitř budou maximálně dva lidi, a to Lourdesová a já. Sisto, Luzone, vy máte na starosti prostor kolem místa činu. Chci, abyste prošli ulici oběma směry. Hledáme svědky a foťáky. Musíme...“

„Byli jsme tady první,“ skočil mu do řeči Luzon a ukázal na sebe a na Sistu. „Měl by to být náš případ a my bychom měli jít dovnitř.“

Luzonovi bylo kolem čtyřicítky a byl tím pádem nejstarším z trojice detektivů na plný úvazek, ovšem zároveň měl ze všech nejmenší praxi. Na oddělení ho převedeli před půl rokem. Předtím dělal dvanáct let pochůzkáře. Povýšili ho, aby zaplnil volné místo po Lourdesové, která musela na dlouhodobou nemocenskou, a pak našel Valdez v rozpočtu dost peněz, aby si ho mohl nechat v týmu, protože potřeboval lidi na řešení prudkého nárůstu majetkových trestných činů, které se přisuzovaly místnímu gangu nazývanému SanFers. Bosch Luzona sledoval od chvíle, kdy ho povýšili, a došel k závěru, že je to dobrý a poctivý detektiv a že v jeho případech neudělal Valdez chybu. Jenomže Bosch s Luzonem ještě na žádném

případu nepracoval, zatímco s Lourdesovou ano. Chtěl, aby tenhle případ měla na starosti ona.

„Tak to prostě funguje,“ odpověděl Bosch. „Vyšetřování povede Lourdesová. Od vás a od Sista potřebuju, abyste prošli dva bloky na obě strany. Hledáme vozidlo, kterým mohl vrah odjet. Taky hledáme videozáznam. Věřím vám, chlapi, že něco najdete. Je to hodně důležité.“

Bosch viděl, jak Luzon bojuje s nutkáním vzepřít se Boschovu rozkazu. Když se ale podíval na náčelníka, který stál s rukama založenýma na prsou, neviděl ani náznak toho, že by šéf s Boschem nesouhlasil.

„Rozkaz,“ odpověděl.

Pak se vydal jedním směrem, zatímco Sisto zamířil na druhou stranu. Sisto se ani neobtěžoval stěžovat si, ale také on měl ve tváři zdrchaný výraz.

„Hej, chlapi!“ zavolal za nimi Bosch.

Luzon se Sistem se otočili. Bosch ukázal na Lourdesovou a na náčelníka, aby bylo jasné, že mluví ke všem.

„Hele, nedělám tady machra,“ řekl. „Už jsem zažil hodně podělaných případů. Člověk se učí z vlastních chyb, a za třicet roků, co jsem vyšetřoval vraždy, jsem jich udělal spoustu. Takže se snažím uplatnit, co jsem se naučil, i když to asi působí drsně. Chápete?“

Luzon i Sisto zdráhavě přikývli a znovu vyrazili splnit rozkaz.

„Zapisujte espézetky a telefonní čísla,“ zavolal za nimi Bosch a okamžitě si uvědomil, že tenhle pokyn nebyl ani trochu nutný.

Jakmile oba detektivové zmizeli, poodstoupil náčelník kousek stranou.

DVA DRUHY PRAVDY

„Harry, musím ti něco říct,“ kývl na něj.

Bosch šel za ním a nechal Lourdesovou stát na chodníku samotnou, z čehož mu bylo trochu trapně. Náčelník tlumeným hlasem pokračoval: „Hele, chápu, proč jsi to s těmi dvěma udělal takhle, i jak jsi to myslel s tím, co ses naučil. Ale chci, abys vyšetřování vedl ty. Bella je dobrá, ale právě se vrátila a teprve se znovu rozkoukává. Tahle vražda... tys tohle dělal třicet let. Proto jsi tady.“

„Já to chápu, šéfe. Ale vy vlastně nechcete, abych vedl vyšetřování. Musíme myslet i na chvíli, až s tím půjdeme k soudu. Celé vyšetřování je příprava na soudní proces, a není dobré, když ho vede detektiv na částečný úvazek. Bella je lepší. Jestli to na ni zkusí se zabitím, dá si je k snídani, po tom, co se jí stalo loni. Po všem, čím si musela projít, a po čem se nakonec vrátila do práce. Je to hrdinka, a hrdinka na lavici svědků je přesně to, co chcete. A k tomu všemu je ještě dobrý detektiv a je na tohle připravená. Na mě se z města valí nějaké problémy, které mi můžou vzít hodně času. Prostě bych to vyšetřování fakt neměl vést já.“

Valdez se na něj podíval. Věděl, co myslí tím z *města*. Znamenalo to odjinud než ze SFPD, z Boschovy minulosti.

„Slyšel jsem, že jsi měl dopoledne návštěvu,“ řekl. „O tom si promluvíme později. Co mám dělat já?“

„Tiskového mluvčího,“ odpověděl Bosch. „Tohle se rozkřikne hodně rychle a za chvíli se tu objeví média. Dvě mrtvoly na hlavní ulici, to budou velké titulky. Budeš si muset zřídit nějaký velitelský stan, a až se sem začnou hrnout, postavit si je hezky do řady. Hlavně musíme mít kontrolu nad tím, jaké informace se dostanou ven.“

MICHAEL CONNELLY

„Chápu. A co dál? Potřebujete sem víc lidí. Můžu jich pár stáhnout z ulice, nechám jezdit hlídky po jednom, dokud to tady nezvládneme.“

„To by bylo fajn. Ve všech těch obchodech kolem byli lidé. Někdo musel něco vidět.“

„Máš pravdu. Co kdybych nechal otevřít starý Penney's a zařídíme si tam hlavní stan? Znáám chlapa, kterému ten barák patří.“

Bosch se podíval přes ulici, kde asi o půl bloku dál stál dlouho zavřený supermarket.

„Ztvrdneme tu dlouho. Jestli se ti podaří zprovoznit tam elektřinu a rozsvítit, souhlasím. A co kapitán Trevino? Je tu někde?“

„Zastupuje mě, zatímco jsem tady. Potřebuješ ho?“

„Ne, dám mu instrukce později.“

„Tak je to tvoje. Tohle se musí vyřešit hodně rychle, Harry. Jestli to teda půjde.“

„Rozkaz.“

Náčelník odešel a u Bosche ho vystřídala Lourdesová.

„Budu hádat. Nechtěl, abych vedla vyšetřování,“ řekla.

„Chtěl, abych to vzal já,“ odpověděl Bosch. „Ale nešlo o tebe. Odmítl jsem. Řekl jsem mu, že je to tvůj případ.“

„Má to co dělat s těmi třemi lidmi, co za tebou dneska dopoledne byli?“

„Možná. A hlavně to má co dělat s tím, že jsi schopná to zvládnout. Co kdybys šla dohlídnout na Goodena se Sandersem? Já zavolám k šerifovi do laborky a zjistím, kdy sem někdo dorazí. Ze všeho nejdřív potřebujeme fotky. Ať ti chlapi nehýbou s těly, dokud to celé pořádně nenafotíme.“

„Rozkaz.“

DVA DRUHY PRAVDY

„Těla patří koronerovi. Ale místo činu je naše, na to nezapomeň.“

Lourdesová zamířila ke dveřím lékárny a Bosch vytáhl telefon. Policejní oddělení v San Fernandu bylo tak malé, že nemělo ani vlastní forenzní tým. Muselo se spoléhat na jednotku z úřadu šerifa, ale to často znamenalo, že bylo až druhé na řadě. Bosch zavolal dispečerce z laboratoře a dostal informaci, že tým už je na cestě do San Fernanda. Bosch jen ještě připomněl, že řeší dvojnásobnou vraždu, a požádal o druhý tým, ovšem bylo mu řečeno, že druhý volný tým nemají. Posílají prý dva techniky a fotografa, a to bude muset stačit.

Když Bosch zavěsil, všiml si jednoho ze strážníků, kterým dal prve rozkaz rozšířit nepřístupnou oblast až na konec bloku. Silnice byla skutečně přehrazena žlutou páskou, která uzavírala celý prostor nákupního centra. Strážník měl ruce na opasku a Bosche pozoroval.

Harry schoval telefon a přešel až ke žluté pásce a policistovi u ní.

„Nedívejte se dovnitř, ale ven,“ řekl mu Bosch.

„Cože?“ zeptal se strážník.

„Sledujete detektivy. Měl byste sledovat, co se děje na ulici.“

Bosch položil muži ruku na rameno a obrátil ho směrem k pásce.

„Dívejte se od místa činu. Sledujte, jestli nás někdo nepozoruje, jestli někdo nevyčívá z řady. Divil byste se, kolikrát se pachatel vrací na místo činu prohlédnout si vyšetřování. Ale hlavně je vaším cílem místo činu hlídat, ne se na něho dívat.“

„Jasně.“

„Dobře.“

MICHAEL CONNELLY

Krátce poté dorazil šerifův forenzní tým a Bosch dal všem rozkaz, aby odešli z lékárny a uvolnili místo fotografovi, který měl za úkol pořídit úvodní fotodokumentaci a videozáznam z místa činu, na kterých budou ještě vidět těla.

Zatímco Bosch čekal venku, natáhl si rukavice a papírové návleky. Jakmile fotograf zavolal, že je hotový, vešel celý tým zpět do lékárny, tentokrát přes igelitový ochranný závěs, který mezitím technici zavěsili přes dveře.

Gooden se Sandersem se oddělili od ostatních a pustili se do ohledání těl. Lourdesová s Boschem šli nejdříve za pult, kde Gooden s jedním z techniků pohledem zkoumali první tělo. Lourdesová držela v ruce zápisník a zaznamenávala si do něj popis toho, co vidí kolem sebe. Bosch se k ní sklonil a zašeptal jí do ucha.

„Nejdřív si to v klidu všechno prohlédni. Poznámky jsou fajn, ale je dobré zapamatovat si hlavně obraz.“

„Jasně. Máš pravdu.“

Když byl Bosch ještě mladým detektivem na oddělení vražd, pracoval s partnerem jménem Frankie Sheehan, který neustále vozil v kufru jejich neoznačeného auta starou bednu od mléka. Nosil ji s sebou na každé místo činu. Našel si místo s nejlepším výhledem a postavil ji tam. Pak si na ni sedl a jen se díval. Prohlížel si i ty nejjemnější detaily a snažil se odhadnout rozsah a motiv násilného činu, který se na tom místě stal. Sheehan pracoval s Boschem na případu Danielle Skylerové a seděl na své bedně v rohu místnosti, v jejímž středu leželo na podlaze nahé a brutálně znetvořené tělo oběti. Jenomže Sheehan už byl po smrti a nebude se účastnit nechutných tahanic, které Bosche v souvislosti s tím případem čekaly.

4

La Farmacia Familia byla tak malá lékárna, až měl Bosch pocit, že nemohla žít z ničeho jiného než z vydávání léků na předpis. V přední části obchodu se nacházely tři krátké uličky s regály plnými základních léků a prostředků k běžnému ošetření. Téměř všechny měly na krabičkách španělské popisky a byly přivezeny z Mexika. Nikde žádné stojany s právníčky, strategicky umístěné regály se sladkostmi ani chladničky s minerálkou a nealkem. Tenhle obchůdek neměl nic společného s lékárnami velkých řetězců, které byly rozesety po celém městě.

Skutečnou lékárnu pak představovala její celá zadní stěna. Tam se za pultem nacházely regály s farmaky a také prostor, kde lékárníci plnili lékovky. Přední část obchodu zůstala jakoby zcela nedotčená zločinem, k němuž zde došlo. První tělo patřilo muži, který vypadal jako čerstvý padesátník. Ležel na zádech hned za pultem, s rukama nad hlavou a otevřenými dlaněmi. Na sobě měl bílý plášť s vyšitým jménem.

„Harry, seznam se s Josém,“ řekl Gooden. „Tedy, zatím je to José, ještě to musíme potvrdit podle otisků. Čistý průstřel hrudníku.“

Gooden udělal z palce a ukazováčku pistoli a namířil hypotetickou hlaveň mrtvole na hrudník.

„Z bezprostřední blízkosti?“ zeptal se Bosch.

„Skoro,“ odpověděl Gooden. „Z dvaceti až čtyřiceti centimetrů. Ten chlápek zřejmě držel ruce nad hlavou, že se vzdává, a někdo ho stejně zastřelil.“

Bosch na to nic neříkal. Byl přepnutý do pozorovacího režimu. Udělá si o celém místě činu vlastní obrázek a sám usoudí, jestli měla oběť ruce nad hlavou, když ji zastřelili, nebo ne. Tuhle informaci od Goodena nepotřeboval.

Bosch si dřepł a prohlížel si podlahu kolem těla. Pak se sehnul ještě víc a nahlédl pod pult.

„Co je?“ zeptala se Lourdesová.

„Není tu žádná nábojnice,“ odpověděl Bosch.

Chybějící nábojnice naznačovala Boschovi dvě věci. Buď měl vrah čas najít ji a sebrat, nebo střílel z revolveru, ze kterého nábojnice nevypadávaly. Tak či tak to byla pro Bosche podstatná informace. Zločinec, který po sobě uklidil a posbíral klíčové důkazy, měl svůj čin promyšlený a jednal s chladnou hlavou. Skutečnost, že střílel z revolveru, mohla svědčit o tomtéž, protože zbraň mohl zvolit právě proto, aby nezařechal stopy.

Bosch s Lourdesovou vešli do chodby nalevo od pultu. Šestimetrový koridor vedl do pracovny a na toaletu. Na konci chodby byly dveře opatřené dvojitým zámekem, nápisem *Východ* a taky kukátkem. Pravděpodobně vedly do uličky na druhé straně, odkud se nosilo zboží.

DVA DRUHY PRAVDY

Kousek od dveří klečel vedle dalšího těla Sanders, druhý vyšetřovatel. Mrtvý byl rovněž muž a na sobě měl stejný lékárnický plášť. Jeho tělo leželo tváří k zemi s jednou rukou nataženou ke dveřím. Na zemi byly šmouhy od krve vedoucí k tělu. Lourdesová opatrně kráčela po kraji chodby, aby nestoupala do krve.

„A tady máme Josého juniora,“ řekl Sanders. „Ten dostal tři zásahy: do zad, do rekta a do hlavy – zřejmě v tomto pořadí.“

Bosch poodstoupil od Lourdesové a překročil krvavé šmouhy na druhou stranu chodby, aby si mohl prohlédnout tělo. José junior ležel pravou tváří na podlaze a stále měl částečně otevřené oči. Vypadal zhruba na dvacet a měl strniště.

Krev a střelná poranění byla více než výmluvná. José se zřejmě pokusil zachránit si život a běžel chodbou k zadnímu vchodu. Tam ho srazil první zásah do horní části zad. Na zemi se otočil, aby se podíval za sebe, a rozmazal krev po dlaždičkách. Viděl, že se k němu střelec blíží, a pokusil se doplazít k východu, přičemž mu na zkrvavené podlaze klouzala kolena. Útočník ho střelil znovu, tentokrát do rekta. Pak přistoupil blíž a ukončil to kulkou do zátylku.

Bosch už v minulosti viděl zásah do konečníku, a i teď přilákal jeho pozornost.

„Střelil mu to přímo do trubek. Jak byl blízko?“ zeptal se.

Sanders se předklonil a rukou v rukavici kalhoty za zadní kapsu natáhl, aby bylo vidět, kudy vešla kulka. Druhou rukou ukázal na místo, kde byla látka spálená.

„Dostal to sem,“ řekl Sanders. „Z bezprostřední blízkosti.“

Bosch přikývl. Očima zabrousil k ranám na zádech a na

MICHAEL CONNELLY

hlavě. Připadalo mu, že jsou obě úhlednější a menší než ta v hrudi Josého seniora.

„Myslíš, že to byly dvě různé zbraně?“ zeptal se.

Sanders přikývl.

„Kdybych si měl vsadit, tak jo,“ odpověděl.

„A žádné nábojnice?“

„Viditelně ne. Uvidíme, až otočíme tělo, ale musel by to být zázrak, aby byly všechny tři pod ním.“

Bosch místo odpovědi jen přikývl.

„Tak jo, dělej, co musíš,“ řekl.

Opatrně překročil zpátky na druhou stranu chodby a přešel do té části lékárny, kde byly uskladněné léky. Zvedl hlavu a okamžitě si všiml kamery připevněné pod stropem nad dveřmi.

Lourdesová vešla hned za ním. Bosch ukázal na kameru.

„Potřebujeme ten záznam,“ řekl. „Doufejme, že se ukládá na nějaký externí disk nebo na webovou stránku.“

„Zjistím to,“ odpověděla Lourdesová.

Bosch přelétl pohledem sklad, který sloužil zároveň jako pracovna. Několik plastových zásuvek na léky leželo na podlaze a kolem nich rozsypané pilulky. Bosch věděl, že před sebou mají nelehký úkol inventarizovat, co všechno se v lékárně nacházelo a co případně zmizelo. Některé zásuvky na podlaze byly větší než jiné a Bosch hádal, že se do nich dávaly častěji předepisované léky.

Na pracovním stole stál počítač. Vedle něj ležely nástroje pro odměřování a dávkování léků do plastových krabiček a tiskárna na štítky.

„Mohla bys jít ven a říct fotografovi, aby šel sem?“ poprosil Bosch Lourdesovou. „Ať to tady všechno nafotí, než

DVA DRUHY PRAVDY

začneme chodit mezi těmi pilulemi a rozšlapeme je. A řekni mu, že může začít natáčet ohledávání místa činu.“

„Jdu na to,“ přikývla Lourdesová.

Když vyšla ven, vrátil se Bosch na chodbu. Bylo mu jasné, že tady zůstane dlouho do noci. Bude nutné zaevidovat každický dokument, každickou pilulku a další důkazy. Vyšetřování vraždy vždycky zpočátku postupovalo velmi pomalu.

Kdysi by v téhle fázi vyšel ven, zapálil si cigaretu a zamyslel by se. Teď ale prošel igelitovým závěsem, jen aby se zamyslel. Téměř vzápětí mu v kapse zavibroval telefon. ID volajícího bylo skryté.

„To nebylo vtipné, Harry,“ řekla Lucia Sotová, když hovor přijal.

„Promiň, měli jsme naléhavý případ,“ odpověděl. „Musel jsem okamžitě odjet.“

„Mohl jsi nám to aspoň říct. Nejdu proti tobě. Snažím se tě bránit a odpoutat od tebe pozornost. Když to nezkažíš, bude vina na laborce nebo na tvém bývalém partnerovi – který je mrtvý.“

„Máš tam teď Kennedyho s Tapscottem?“

„Ne, jasně že ne. Tohle je jenom mezi náma.“

„A mohla bys mi sehnat kopii zprávy, kterou jsi dala Kennedymu?“

„Harry...“

„Myslel jsem si to. Lucio, netvrď mi, že jsi na mé straně a že se mě snažíš bránit, když to není pravda. Víš, jak to myslím?“

„Nemůžu přece dávat podklady k otevřenému případu...“

MICHAEL CONNELLY

„Hele, mám tady spoustu práce. Kdyby sis to rozmyslela, zavolej. Pamatuju si, že jsme kdysi měli případ, který pro tebe hodně znamenal. Byli jsme partneři a já jsem ti pomohl. Situace se ale asi změnila.“

„To není fér, a ty to víš.“

„A ještě jedna věc. Já bych partáka nikdy nepodrazil. Ani mrtvého.“

Zavěsil. Zahryzalo ho svědomí. Byl k Sotové krutý, ale měl pocit, že ji potřebuje trochu popostrčit, aby od ní dostal, co potřebuje.

Od doby, kdy ukončil kariéru u LAPD a začal pracovat na odložených případech, nebyl na místě činu vraždy. Naposledy před několika lety. Teď se v něm však probudily instinkty vyšetřovatele a s nimi se vrátila také zažitá rutina. Pocítil silnou touhu zapálit si. Rozhlédl se, jestli poblíž nestojí někdo, kdo by mu dal cigaretu, a spatřil, jak od konce bloku přichází Lourdesová. Ve tváři měla utrápený výraz.

„Co se stalo?“

„Vyšla jsem ven za tím fotografem a zavolał na mě Garrison, abych šla za ním k pásce. Měl tam paní Esquivelovou, manželku a matku našich obětí. Měla doslova hysterický záchvat. Právě jsem ji posadila do auta, odvázejí ji na stanici.“

Bosch přikývl. Dostat ji z místa činu byl správný krok.

„A zvládneš si s ní promluvit?“ zeptal se. „Nemůžeme ji tam nechat moc dlouho.“

„Nevím,“ odpověděla Lourdesová. „Právě se jí zhroutil život. Najednou přišla o všechno, co pro ni mělo cenu. O manžela i o jediné dítě.“

„Já vím, ale budeš si s ní muset vytvořit nějaký vztah. Ten případ se klidně může táhnout několik let. Bude pro ni důle-

DVA DRUHY PRAVDY

žité, aby věřila člověku, který povede vyšetřování, a asi bych to neměl být já.“

„Dobře, zvládnou to.“

„Soustřeď se na syna. Na jeho kamarády, na všechno, co dělal, když zrovna nepracoval, na nepřátele a podobné věci. Zjisti, kde bydlel, jestli měl přítelkyni. Zeptej se jeho matky, jestli s ním neměl José senior v práci nějaké problémy. Syn bude klíčem k případu.“

„To všechno jsi poznal z toho, že ho střelili do zadku?“

Bosch přikývl.

„Už jsem to kdysi viděl. U jednoho případu, který jsme řešili s psychologem. Dělal nám tehdy profil pachatele. Tohle je rána ze vzteku. Jako by na ní byl nápis *odplata*.“

„Takže on ty střelce znal?“

„Nepochybně. Buď je znal, nebo alespoň oni znali jeho. Nebo obojí.“

5

Bosch se dostal domů až po půlnoci. Byl zbitý z celodenní dřiny na místě činu, kde koordinoval činnost ostatních detektivů, ale taky strážníků. Nakonec ho ještě náčelník Valdez vyzpovídal, aby zjistil, jak daleko se v případě dostali. Teprve pak se šel náčelník postavit před kamery a reportéry, kteří se shromáždili v obchodní čtvrti. Bosch byl velmi stručný: žádní podezřelí, nikoho nezatkli.

Zhodnocení pro média bylo přesné, avšak vyšetřovatelé vražd v lékárně nebyli úplně bez vodítek. Vraždy i následné rabování zásob ve skladišti léků na předpis skutečně zachytily tři kamery umístěné v prostoru lékárny. Detektivové měli k dispozici barevný videozáznam, z něhož bylo zřejmé, že šlo o chladnokrevně provedený zločin. Do obchodu přišli dva střelci v černých lyžařských maskách s revolverem v ruce. Sejmuli Josého Esquivela staršího i jeho syna s klidem, z něhož vyzařovala přesnost a předem naplánovaný cíl. Když Bosch videozáznamy zhlédl, ze všeho nejdřív ho napadlo, že to byli nájemní vrazi, kteří přišli vykonat svou práci. Krá-

DVA DRUHY PRAVDY

dež léků byla jen zástěrkou skutečného motivu. Při prvních několika zhlédnutích však neodhalili na záznamu žádné použitelné stopy, podle kterých by mohli střelce identifikovat. Když jeden z nich natáhl paži, aby zastřelil Josého staršího, vyhrnul se mu rukáv a odhalil bílou pokožku. Nic jiného však vidět nebylo.

Když Bosch zaparkoval pod přístřeškem, minul boční vchod a zamířil před dům, aby se podíval do schránky. Viděl, že víko nejde dovřít, protože do ní je nacpaná tlustá obálka formátu A4. Vytáhl ji a podržel ve světle lampy, aby se podíval, od koho ji dostal.

Na obálce nebyla zpáteční adresa ani známka. Chyběla dokonce i jeho adresa. Na obálce stálo jen jeho jméno. Bosch odemkl dveře a odnesl obálku dovnitř. Společně s další poštou, kterou našel ve schránce, ji položil na pult v kuchyni a vzal si z lednice pivo.

Když se pořádně napil z jantarově hnědé lahve, odložil ji a roztrhl obálku. Vytáhl z ní tři centimetry silný stoh dokumentů. Okamžitě poznal, co jsou zač. Byla to kopie původního spisu vedeného ve věci vraždy Danielle Skylerové z roku 1987. Bosch rychle prolistoval všemi listy a došlo mu, že drží v ruce kopii současného spisu.

Lucia Sotová si to rozmyslela.

Bosch byl k smrti unavený, ale věděl, že stejně brzy neusne. Vylil zbytek piva do dřezu a uvařil si kávu v presovači značky Keurig, který mu dala k Vánocům dcera. Vzal do ruky stoh dokumentů a pustil se do práce.

Poté co mu dcera odešla na vysokou a rodinné večere se staly vzácností, proměnil Bosch jídelnu svého malého domu v pracovnu. Z jídelního stolu se stal pracovní stůl, který byl

dostatečně široký, aby se na něj daly rozložit záznamy z vyšetřování, záznamy z případů, jež si bral z cely vazební věznice v San Fernandu, ale taky soukromých případů. Na dvě stěny ve výklenku, v němž se jídelna nacházela, přivrtal dvě police, které byly plné šanonů a knih s kalifornským trestním právem a právními postupy. Vedle nich ležel stoh cédéček a značkový přehrávač Bose připravený k použití v případě, že by Boschovy hudební potřeby neuspokojil gramofon a sbírka klasických vinylů.

Bosch založil do přehrávače CD s názvem *Chemistry* a nastavil hlasitost na polovinu. Bylo to album duetů Houstona Persona na tenor saxofon a Rona Cartera na kontrabas. Představovalo část probíhající hudební konverzace, jejich pátou a zatím poslední spolupráci. Ty předchozí měl Bosch na LP deskách. Pro půlnoční práci dokonalé. Zaujal své obvyklé místo u stolu, zády k policím i k hudbě, a začal se probírat stohem papírů.

Nejprve rozdělil dokumenty na nové a staré. Zprávy z původního vyšetřování vraždy Danielle Skylerové – z nichž mnohé psal před třiceti lety sám – šly na jednu kupku, zatímco nová hlášení vzniklá v průběhu současného vyšetřování na druhou.

Třebaže si původní vyšetřování vybavoval, bylo mu jasné, že drobné detaily už mu mohly zmizet z paměti, takže bylo rozumné, aby si je nejprve oživil, než se pustí do nových hlášení. Ze všeho nejdřív ho zaujal chronologický záznam událostí, kterým se začínalo při každém obnovení případu. Zjednodušeně řečeno šlo o jakýsi deník každého případu, sérii chronologicky seřazených stručných záznamů popisujících postup vyšetřování Bosche a jeho tehdejšího partnera Fran-

DVA DRUHY PRAVDY

kého Sheehana. Mnohé z těchto záznamů byly následně shrnuty v závěrečné zprávě, ale projít si chronologický přehled bylo rozhodně prvním logickým krokem.

Na oddělení loupeží a vražd nebyl v roce 1987 jediný počítač. Všechny zprávy byly buď psané rukou, nebo naťukané na elektrickém psacím stroji IBM Selectrics. Většina záznamů v chronologickém přehledu byla psaná perem na linkovaný papír v oddíle 1 celého spisu, kterému se říkalo kniha vražd. Každý vyšetřovatel, včetně těch, kteří vykonávali jen pomocné úkony, přikládal k záznamu své iniciály, i když ve většině případů šlo autora poznat už podle rukopisu.

Bosch se díval na fotokopie původního chronologického přehledu a snadno poznal svůj rukopis i Sheehanův. Stejně tak poznal dva odlišné styly zápisů, které pro ně byly typické. Jeho parťák, který byl jako zkušenější vedoucím v týmu, používal méně slov a často neúplné věty. Bosch byl popisnější, ale tahle pro něj typická vlastnost se časem změnila, jakmile se od Sheehana naučil základní poučku: méně je více. Zejména v tom ohledu, že čím méně práce stráví papírováním, tím víc času mu zůstane na skutečné vyšetřování. Méně slov na papíře zároveň znamenalo méně možností pro zástupce obhajoby, jak je překroutit a využít v prospěch klienta.

Bosch dostal odznak detektiva v roce 1977 a strávil pět let na různých odděleních a u různých jednotek, než ho povýšili a udělali z něj nejprve detektiva na oddělení vražd v hollywoodském oddělení a následně detektiva v elitním oddělení loupeží a vražd v Parker Center v centru města. Na tomhle oddělení byl přidělený jako parťák k Sheehanovi a případ Skylerové byl jednou z prvních vražd, které společně řešili jako vrchní vyšetřovatelé.

MICHAEL CONNELLY

Příběh Danielle Skylerové byl pro Los Angeles typický s tím, že měl ještě přidanou hodnotu v původu oběti. Vychovala ji svobodná matka, která pracovala jako pokojská v motelu jménem Hollywood na Floridě. Díry ve svém životě zaplňovala potleskem za úspěchy ve středoškolských soutěžích krásy a na přehlídkovém molu. Ozbrojená svou krásou a křehkým sebevědomím se ve dvaceti letech vydala na čtyři a půl tisíce dlouhou cestu z jednoho Hollywoodu do druhého. Stejně jako spousty jiných zjistila, že takových jako ona je plná Amerika. Placené práce bylo málo, a o to častěji ji využívali upíři, kteří jsou nedílnou součástí zábavního průmyslu. Jenomže ona vydržela. Pracovala jako servírka, chodila na hodiny herectví a absolvovala nekonečnou šňůru konkurzů na role, u nichž většinou nebylo ve scénáři ani uvedeno jméno, případně jejich text neměl právě mnoho řádků.

Také si kolem sebe vybudovala komunitu – mladé muže a dívky potácející se ve stejné snaze získat úspěch a slávu. Se spoustou z nich se seznámila na konkurzech a v castingových agenturách. Vyměňovali si tipy na práci v zábavním průmyslu i ve službách – myšleno v restauracích. Zhruba po pěti letech snažení se jí podařilo dostat do několika filmů a televizních pořadů, kde bylo jejím primárním účelem upoutat oko diváka. Zahrála si taky pár roliček na malých scénách po celém údolí a zároveň se jí podařilo zbavit se práce číšnice výměnou za částečný úvazek recepční u jednoho agenta na volné noze.

Během těch pěti let v Los Angeles se několikrát přestěhovala, několikrát vyměnila spolubydlící a prošla si několika vztahy s muži, z nichž jeden byl o pět let mladší než ona a jiný třeba o dvaadvacet let starší. Když ji našli znásilněnou

DVA DRUHY PRAVDY

a uškrcenou v prázdné ložnici jejího bytu v Toluca Lake, zabralo Boschovi se Sheehanem několik týdnů, než sepsali minulost oběti.

Když se Bosch nyní pročetl chronologií případu, vybavilo se mu několik detailů o Skylerové a o krocích, které se Sheehanem podnikli, a celý případ mu najednou připadal stejně živý jako vraždy v La Farmacia Familia z dnešního rána. Vzpomínal si na tváře přátel a známých, které vyslechli a zapsali do deníku. Vzpomínal si, jak si byli oba jistí, když jim ze všech podezřelých zůstal jen Preston Borders.

Borders byl herec, který se rovněž snažil uchytit v Hollywoodu. Jenomže na to nebyl sám. Na rozdíl od Danielle Skylerové a tisíců dalších rádoby umělců, kteří se každoročně valili do L. A. stejně pravidelně jako příliv na pláž Venice Beach, nemusel Borders pracovat v restauraci ani prodávat telefony ani dělat nic jiného, aby se uživil. Borders pocházel z předměstí Bostonu a ve své snaze stát se filmovou hvězdou byl podporován rodiči. Ti mu platili nájem i auto, a dokonce i účty za platby kreditní kartou odcházely přímo do Bostonu. Díky tomu mohl trávit celé dny na konkurzech do filmu i televize, zatímco po večerech vymetal nekonečné množství místních klubů, v nichž se nacházel bezpočet žen jako Skylerová, které doufaly, že za ně někdo zatáhne účet u baru výměnou za úsměv, krátkou konverzaci, případně i něco intimnějšího, pokud přeskočí jiskra.

Podle chronologického přehledu spojili Bosch a Sheehan Borderse se Skylerovou 2. listopadu 1987, devátý den vyšetřování. Ten den zaklepali na dveře u jedné známé Skylerové jménem Amanda Margotová. Margotová byla v té době další naivní rádoby herečkou. O třicet let později už se mohla

MICHAEL CONNELLY

řadit k těm šťastnějším. Měla za sebou slušnou kariéru ve filmu i v televizi v podobě několika filmových rolí i tváře mnohadílnného seriálu, ve kterém hrála nespoutanou vyšetřovatelku z oddělení vražd. Bosch četl několik rozhovorů, ve kterých se zmínila, že její postava čerpá svůj soucit s oběťmi ze skutečného zážitku, protože jí kdysi zavraždili blízkou kamarádku.

Bosch si vzpomínal na první výslech Margotové, jako by to bylo včera. Tehdy ještě z mladé herečky bydlící v malém bytě ve Studiu City nevyzařoval žádný úspěch. Bosch se Sheehanem seděli na ošoupaném gauči ze zastavárny a Margotová naproti nim na židli, kterou si přitáhla do obýváku z kuchyně.

Oba detektivové vyslýchali čtyři až pět přátel či známých oběti za den. Margotová byla sice na jejich seznamu hodně vysoko, ale celý týden strávila v Detroitu na výstavě aut, kam odjela jen krátce po vraždě. Měli tedy domluvenou schůzku hned, jak se vrátí.

Ukázalo se, že Margotová je cenným zdrojem informací o Skylerové. Obě dívky si byly blízké, třebaže nikdy nebydlely spolu. Spolubydlící Skylerové se odstěhovala krátce před vraždou, protože se vzdala svého snu, že se jednou stane hvězdou. Vrátila se do Texasu a Skylerová hledala novou nájemnici.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!